

Suốt chín tháng nay, dì Thúy đã cố gắng lắm rồi, nhưng vẫn chưa thu xếp việc nhà được ổn thỏa, phải thu hoạch cà phê, rồi mang vào trong kho bảo quản rồi chế biến, xuất kho, xuất khẩu. Tiếp đến là phải thu hoạch chè... Mãi đến hôm qua, Đăng có gọi cho dì, muốn hỏi dì xem làm cách nào để em bé ngừng khóc. Dì nhận cuộc điện thoại đó mà ruột gan rối bời hết lên. Dì quyết định rồi, mọi chuyện vườn tược dì bỏ hết sang một bên, khăn gói lên nhà anh. Thử nghĩ mà xem, có ai là bà nội như dì không? Cháu nội hơn một tháng rồi mới lên thăm. Dì tự trách dì rồi trách cả anh, phải chi ngày đó anh đừng muốn tự lập vì sợ người ta nghĩ rằng mình dựa hơi gia đình, thì có phải bây giờ mẹ được gần con, bà được gần cháu không? Quanh năm dì chỉ ở nhà quản lí vườn đất, rất ít khi ra đường. Kết quả là hôm nay suýt nữa thì bị tai nạn. May mà dì gặp được cô gái tốt bụng này. Nếu không thì... chắc dì còn chưa kịp nhìn mặt cháu thì đã...

“Đây là Đăng, Quỳnh con trai với con dâu của dì đó. Dì vừa kể con nghe khi nãy”

An có hơi không tự nhiên mà trả lời dì “Dạ”

Còn dì Thúy vô tư giới thiệu mọi người với nhau mà không thấy được sắc mặt hơi khó coi giữa ba người bọn họ.

An thì ngạc nhiên lẫn mừng rỡ, nói làm sao nhỉ? Cô ngạc nhiên vì không ngờ dì Thúy lại là mẹ của anh. Còn rất vui vì được gặp lại con. Cứ như nắng hạn gặp mưa rào. Ba ngày qua, thật sự cô nhớ con đến không ngủ được. Nỗi nhớ cứ mỗi ngày gặm nhấm tinh thần của cô.

Đăng thì ngỡ ngàng, sao cô ấy lại là người cứu mẹ vậy nhỉ? Trái Đất vững thật tròn, đi một vòng lớn, đến cuối cùng, những người có duyên sẽ được gặp lại nhau.

Chỉ riêng Quỳnh là bức tức không thôi. Cô ta thầm nghĩ: Sao mọi chuyện lại khéo như vậy được? Nhất định là nó cố ý. Quỳnh thấy mình thật sự đã sai khi chọn nó làm người đề thuê.

“Đâu nào, để mẹ xem cháu nội của mẹ”

Đăng nghe lời mẹ nói, nên anh đưa cháu cho bà nội.

Dì Thúy bế Min trên tay mà xót ruột “Sao nhỏ xíu vậy con, còn gầy nữa. Hơn một tháng rồi mà”

Nghe lời dì Thúy, An lén nhìn con. Quả thật, Min của cô gầy quá. Vô thức, cô lại nhớ đến lời dì kể. Ba ngày nay Min của cô không chịu bú sữa hay ngủ ngơi gì cả sao? Ôi, là cô đã hại con rồi. Nhìn thằng bé mà trái tim cô vụn vỡ. Cô không biết phải làm sao nữa, phải làm gì thì mới tốt cho con của cô đây? Ai đó, trả lời giúp cô với.

“Thằng bé cứ khóc mãi, chỉ cần không ngủ là sẽ khóc. Con cũng không biết phải làm sao nữa mẹ à” Đăng trình bày với mẹ, anh còn cố ý nói to để ai đó nghe thấy nữa. Chẳng hiểu sao, anh muốn người đó tiếp tục ở lại, chăm sóc con anh, để anh mỗi tối còn lén vào căn phòng ấy mà tìm một chút ít niềm vui nhỏ nhoi sau một ngày dài đằng đẵng phải đối mặt với biết

bao nhiêu áp lực.

Quả thật, những lời Đăng nói chẳng khác mũi dao nhọn đang đ.ư.c khoét trong tim của An. Đau đớn, rỉ máu...

Nghe những lời của con trai rồi, dì Thúy lại tiếp tục hỏi con dâu "Sao lại mất sữa vậy con? Hiện tượng này cũng thật lạ đó, mẹ chưa nhìn thấy bao giờ"

Khác với cái thái độ dịu dàng dì Thúy dành cho An, thái độ của dì với con dâu thật lạnh lùng xa cách. Dì đã cố gắng lắm, mà chẳng hiểu sao chẳng thể yêu thích được đứa con dâu này. Từ đầu lần Quỳnh về ra mắt dì, dì đã cảm thấy không thích. Đôi khi dì tự hỏi có phải mình là điển hình cho những người mẹ chồng thời phong kiến không mà lúc nào dì cũng cảm thấy không thoải mái với con dâu cả.

Quỳnh nghe mẹ chồng nói mà chưa biết phải trả lời thế nào. Một ngày trước, Đăng gọi điện cho mẹ, nên cô đã yêu cầu anh nói dối rằng mình bị mất sữa để không bại lộ chuyện đẻ thuê. Bây giờ tự nhiên bà hỏi như vậy, cô thật sự không biết phải trả lời thế nào.

Cô ta ấp úng "À... Dạ, con cũng không biết. Tự nhiên lại mất sữa ạ"

Dì Thúy gật đầu "Ừ"

Lúc này, Min tỉnh dậy mà khóc oe oe. Bản năng của người làm mẹ trời dậy, An đón Min thì tay của dì Thúy "Dì để con dỗ thằng bé cho ạ"

Dì Thúy tin tưởng giao cháu cho cô. Mặc kệ Đăng đang ở đây, Quỳnh và dì Thúy cũng đang nhìn. Ngay lập tức, cô cởi hai cái nút áo bệnh viện mà mình đang mặc, đưa Min đến ngực mình để con bú.

Min tìm được hơi ấm quen thuộc, tìm được dòng sữa ngọt ngào đầy tình yêu thương, cũng tìm được vòng tay chan chứa bao tình cảm mà mấy ngày nay thằng bé cảm thấy thiếu. Như là một phép màu, Min nín khóc ngay lập tức, ngoan ngoãn bú, còn mở đôi mắt to tròn đáng yêu nhìn thẳng vào mặt An.

Ở trong giây phút đó, có lẽ không ai biết rằng: Thật ra thì số phận đã sắp đặt tất cả, lần này gặp lại, mẹ con cô vĩnh viễn không phải xa nhau.